ΤΟ Δ'ΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΗΣ ELISSA RHAIR

Η ΑΜΑΡΤΩΛΗ ΜΠΑΓΙΑΝΤΕΡΑ

Ἡ ὡραία Φατμά, ντυμένη μὲ τὰ πιὸ πλούσια ροῦχα της ἔλαμπε σὰν ἕνα κομμάτι χρυσάφι κ' εὐωδίαζε ἀπὸ μόσχο καὶ γιασεμί. Περνοῦσε βιαστικὴ μέσ' ἀπὸ τὰ σοκκάκια τῆς πολιτείας τῶν ρόδων. Κάποιο ρολόϊ ἐσήμανε ὀχτώ φορές. « Ὀχτὼ ἡ ὥρα ! ψιθύρισε, ἄργησα ἀπόψε !»

Ὁ γέρο διευθυντὴς τοῦ Κονσέρτου, ὅπου ἡ ὡραία Φατμὰ εἶταν ἡ πρώτη χορεύτρια, εἶχε μιὰ πλεονεξία ἀπίστευτη. Ἐδῶ καὶ λίγες μέρες εἶχε διπλασιάσει τὰ πρόστιμα στὶς χορεύτριες ποὺ ἀργοῦσαν νὰ πᾶν στὴ δουλειά τους. «Εἴκοσι φράγκα τὴν ὥρα» τοὺς εἶχε πῆ δυνατὰ μὲ τὴ βραχνή του φωνή. Κ' ἔτσι μόλις ἄκουσε νὰ σημαίνῃ ὀχτὼ ἡ ὥρα ἡ ὡραία Φατμά, χωρὶς νὰ νοιαστῇ νὰ σκεπάσῃ τὸ καλοφτιαγμένο πρόσωπό της, σήκωσε μὲ τὸ ἕνα χέρι τὸ φόρεμά της κι' ἄρχισε νὰ τρέχῃ. Μέσα στὸ βραδινὸ σκοτάδι ἡ περήφανη πολιτεία εἶχε ἀποκοιμηθῆ. Στὸ δρόμο της μόλις συνάντησε μερικοὺς νυχτοδιαβάτες ποὺ γύριζαν ἀπὸ τοὺς « μεσασάδες » (χασισοποτεῖα) καὶ ποὺ τὴν ἔβλεπαν νὰ χάνεται μπρὸς ἀπὸ τὰ μάτια τους τὰ βαρυμένα ἀπ' τὸ χασίς. Ἡ ὡραία Φατμὰ προχωροῦσε πρὸς τὴν κάτω πόλη. Εἶχαν ἀρχίσει πιὰ νὰ φαίνωνται μὲς ἀπὸ τοὺς κλώνους τῶν πορτοκαλλιῶν τὰ φῶτα τοῦ κονσέρτου...Μὰ ἐκεῖ ποὺ αὐτὴ βιαζότανε τόσο, ἀκούει, στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου, μιὰ φωνή...μιὰ φωνὴ ποὺ ἀνέβαινε μὲς ἀπὸ τὰ λευκὰ σπίτια...Θὰ εἶταν γωρὶς ἄλλο κανένας μεντάχος (τραγουδιστής)... Ἡ φωνή του εἶταν τόσο γλυκειὰ μὲς στὸ σκοτάδι, ποὺ ἡ Φατμά, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ, ἐβράδυνε τὸ βῆμα της...Σιγὰ σιγά, μιὰ γοητεία τὴν τύλιξε. Ὄχι ! ὦ ! ὄχι ! ποτὲ φωνὴ ἀνθρώπινη δὲ μποροῦσε νὰ εἶναι τόσο γλυκειά ! Τραγουδοῦσε τὴ δόξα τῶν ἡρώων ποὺ ἔπεσαν νεκροὶ στοὺς πολέμους, τραγουδοῦσε τὴν παλλικαριά τους καὶ τὴν περιφρόνησή τους πρὸς τὸ θάνατο. ἐπικαλεῖτο γι' αὐτοὺς τὴν εὐλογία τοῦ Ἀλλὰχ καὶ ζητοῦσε ἀπ' αὐτὸν γιὰ τὶς ἐρχόμενες γενεὲς τὴ Νίκη καὶ τὴ Δύναμη. Ἕνας τόνος περιφάνειας ἐμψύχωνε αὐτὴ τὴ θεία φωνή...

Ἀμέσως ἡ Φατμὰ ἀντίκρυσε μπρὸς στὴ μεγάλη ἀψιδωτὴ πόρτα ἑνὸς παλατιοῦ ἕνα νέον Ἀράπη, νὰ τραγουδᾷ μὲ τὸ μέτωπο ἀκουμπισμένο στὸ χάλκινο χτυπητῆρι της.

Ἡ Φατμὰ εἴξερε τοὺς πλούσιους Σίδι ποὺ κατοικοῦσαν τὸ παλάτι. Ἦσαν δυὸ γέροι φιλάργυροι, ποὺ ζοῦσαν μόνοι τους, χωρὶς παιδιά, χωρὶς συγγενεῖς, μέσα σ' αὐτὸ τὸ παλάτι. Τὴ στιγμὴ ποὺ ἡ Φατμὰ περνοῦσε ἀπὸ κεῖ, ἕνας ὑπηρέτης ἀκούστηκε νὰ φωνάζῃ ἀπὸ μέσα πρὸς τὸν τραγουδιστή : « Ἔ, βρωμοζητιᾶνε, θὰ πάψῃς νὰ μᾶς σπάζῃς τὸ κεφάλι ; Τὸ ξέρεις πῶς δὲν ἀφήνεις τ' ἀφεντικά μου νὰ κοιμηθοῦν ! »

Ὁ μεντάχος ἐσώπασε. Εἶταν ἕνας διωρφος ἔφηβος μ' εὐγενικιὰ καὶ γλυκειὰ φυσιογνωμία. Μαῦρα μαλλιὰ μεταξένια ἔπεφταν ὥς τοὺς ὤμους του, πλαισιώνοντα ἕνα χλωμὸ πρόσωπο τυφλοῦ. Ἐστέναξε βαθειά, ὕψωσε τὸ κεφάλι του πρὸς τὸν κατάστερο οὐρανό, καὶ γεμάτος γλυκειὰ ἐγκαρτέρηση, ἑτοιμάστηκε, μὲ τὴν βοήθεια ἑνὸς καλαμιοῦ ποὺ κρατοῦσε, ν' ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὸ ἀφιλόξενο αὐτὸ σπίτι. Ἡ Φατμὰ ἔννοιωσε νὰ ραΐζεται ἡ καρδιά της. Ὁ δυστυχισμένος αὐτὸς τυφλός, ποὺ ἄκουσε τὴν ψυχή του νὰ πάλλῃ μέσα στὴ μαγική του φωνὴ καὶ ποὺ ὑπόφερε τόσο ὑπομονετικὰ τὸ πεπρωμένο του, τὴν εἶχε συγκινήσει μέχρι δακρύων ἀγάπης κ εὐσπλαχνίας. Κ' ἐνῶ εἶχε ἀπομακρυνθῇ κάπως, γύρισε πίσω, ἔφθασε κοντά του καὶ τοῦ ἔβαλε τὸ χέρι στὸν ὦμο :

—Ἔλα, τοῦ εἶπε. Ἀκολούθησέμε.

Ὁ ἄμιοιρος νέος ξαφνιάστηκε, γοητευθεὶς ἀπ' αὐτὴ τὴ γλυκειὰ γυναικεία φωνή. Ὑπάκουσε σὰν παιδάκι κι' οἱ δυό τους μαζῆ, σὲ κάποια ἀπόσταση ὁ ἕνας ἀπ' τὸν ἄλλο, ἄρχισαν ν' ἀνεβαίνουν μέσα στὴ σκοτεινὴ νύχτα τὰ σιωπηλὰ σοκκάκια. Ἔφτασαν στὸ σπίτι τῆς χορευτρίας, «Ἔμπα», εἶπε ἡ Φατμὰ στὸ σύντροφό της. Τὸν πῆρε μάλιστα ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὸν ἐβοήθησε νὰ περάσῃ τὸ κατῶφλι τοῦ φτωχικοῦ της. Πέρασαν ἕνα στενὸ διάδρομο. Μιὰ γρηὰ γυναῖκα ἔτρεξε ν' ἀνοίξῃ. «Καντοῦντζα, τῆς εἶπε ἡ Φατμά, φέρε νὰ φάῃ ὁ δυστυχισμένος αὐτὸς μεντάχος».

Ἡ Φατμὰ ἔκατσε δίπλα στὸ μεντάχο σ' ἕνα σοφᾶ. Τοῦ πῆρε τὸ κεφάλι μὲς στὰ χέρια της καὶ τὸ χάϊδεψε :

— Εἶσαι ὡραῖος, τοῦ ψιθύρισε, ἡ φωνή σου εἶνε ὡραία !

Κ' ἐσώπασε. Ὁ τυφλὸς ἔννοιωσε μιὰν ἀνατριχίλα νὰ περνῇ μὲς ἀπ' τὶς φλέβες του.

— Καὶ ποῦ λοιπὸν ἔχασες τὸ φῶς σου, τοῦ ξαναεῖπε ἡ Φατμὰ τρυφερά.

— Στὸν πόλεμο τῶν Ρουμί ! εἶπε ὁ νέος, ποὺ σηκώθηκε μὲ περιφάνεια. Ἡ μπαροῦτι τοῦ ἐχθροῦ μοῦ πῆρε τὰ δυό μου μάτια.

Ὑπῆρχε μέσα σ αὐτὲς τὶς τελευταῖες λέξεις ἕνας τόσο παθητικὸς τόνος γαλήνης καὶ περηφάνειας μὲς στὴν ὀδύνη, ὥστε ἡ Φατμὰ ταράχτηκε ὥς τὰ βάθη τῆς ψυχῆς της. Τὸν ξαναρώτησε πάλι :

— Πόσα φεγγάρια μετρᾶς στὴ ζωή σου, γιὰ σίντι ;

— Τρακόσα φεγγάρια μετράω, γιὰ λάλλα.

Ἡ γρηὰ Καντούντζα μπῆκε μέσα μ' ἕνα δίσκο μὲ φαγητά, τὸν ὁποῖο ἄφησε καταγῆς. «Φάε», εἶπε γλυκὰ ἡ Φατμὰ στὸν τυφλό, καὶ τὸν ἐβοήθησε νὰ κάτση σταυροπόδι ἀπάνω στὸ χαλί. Ἐκεῖνος ψιθύρισε μιὰ προσευχή, τὸ «Μπίσμι, Ἀλλάχ», φέροντας τὸ χέρι στὸ στῆθος του,ἔπειτα, ἀργά, μ' ἀφέλεια, ἄρχισε νὰ κόβῃ μὲ τὰ δάχτυλά του ἕνα κομμάτι ψητὸ κρέας. Ὅταν ἐγόρτασε, ἡ Φατμά, τὸν ἐρώτησε ἀκόμα :

— Ὦ ἀδερφέ μου, πῶς σὲ ἔχει ὀνομάσει ὁ Ἀλλάχ ;

— Ἄλη Μπὲν Κουΐντερ, τῆς εἶπεν αὐτός.

— Νά, λοιπόν ! Ἄλη, πάρε».

Εἶχε βγάλει ἀπὸ τὴ ζώνη της ἕναν κύλινδρο μὲ χρυσᾶ νομίσματα. Τὸν ἄνοιξε καὶ ἄφησε νὰ γλυστρήσουν μέσα στὸ χέρι τοῦ ὡραίου τραγουδιστὴ πέντε μικρὰ ἀστραφτερὰ κίτρινα νομίσματα, ποὺ κροτάλισαν, καθὼς ἔπεφταν. Ὁ μεντάχος, κατάπληκτος ἀπὸ μιὰ τέτοια μεγαλοδωρία, δὲν εἴξερε τὶ ν' ἀπαντήσῃ. Γεμᾶτος ἔκπληξη, ψιθύρισε μερικὲς εὐχαριστίες κ' εὐλογίες.

— Ἀλλά, ἐξακολούθησε ἡ Φατμᾶ κάπως δισταχτική, τώρα εἶμαι ὑποχρεωμένη νὰ βγῶ ὄξω... Πρέπει νὰ πάω στὴ δουλειά μου... Φοβᾶμαι μὴ χάσω τὴ θέση μου...

Μὰ διὰ μιᾶς, ἀκούγοντας αὐτὰ τὰ λόγια, ὁ τυφλὸς ἀναπήδησε κι' ὀρθώθηκε. Ξαναπαίρνοντας τὴν περιφάνεια του, τῆς εἶπε δυνατά:

— Καὶ ποιὰ εἶσαι ἐσύ, ποὺ μοῦ προσφέρεις μὲ τόση προθυμία τὴ φιλοξενία σου καὶ μοῦ μιλᾶς γιὰ δουλειὰ τέτοιο ὥρα ; Ποιὰ εἶσαι λοιπόν ;

— Εἶμαι, ἀπάντησε, ἡ Μπαγιαντέρα, εἶμαι ἡ ὡραία Φατμά...

Τὸ πρόσωπο τοῦ εὐσεβοῦς μεντάχου ἔγινε καταπόρφυρο ἀπὸ ἀγανάχτηση.

— Δεῖξε μου τὴν πόρτα γιὰ νὰ φύγω γρήγορα ! φώναξε. Ἂν εἶχα τὸ φῶς μου, μποροῦσα ν' ἀγαπήσω τὴν ὀμορφιά σου καὶ νὰ χάσω την Ντζέννα (Παράδεισο), μέσα στὸν ἔρωτά σου. Μὰ τώρα ποὺ ὁ Ἀλλάχ μοῦ τὸ πῆρε δὲ βλέπω παρὰ τὴν ἁμαρτωλὴ ζωή σου, καὶ ἡ ψυχή μου θὰ σωθῇ. Νά, ἐξακολούθησε πετῶντας χάμω τὰ πέντε χρυσᾶ νομίσματα, πάρε πίσω τὰ λεφτά σου. Αὐτὸς ποὺ δὲ λογάριασε στὴ μάχη τὴ ζωή του, δὲ μπορεῖ νὰ δεχτῇ τὴν ἐλεημοσύνη μιᾶς Μπαγιαντέρας!

Κι' ὁ δυστυχισμένος τυφλὸς ξαναπῆρε τὸ καλάμι του γιὰ νὰ τραβήξῃ πρὸς τὴν πόρτα. Ἔτρεξε ὅμως ἡ γρηὰ Καντούντζα καὶ τὸν ἐξέβγαλε ὥς τὸ δρόμο. Ἐκεῖ τράβηξε, μόνος, μέσα στὰ σκοτεινὰ σοκκάκια, συνεχίζοντας τὴν ἀθλία καὶ δυστυχισμένη του ζωή.

Ἡ ὥρα εἶταν ἐννιά. Ἡ ὡραία Φατμά, μόλις ἔμεινε μόνη, ἔρριξε τὸ σάλι της κ' ἑτοιμάστηκε νὰ πάῃ στὴ δουλειά της. Ἀλλὰ πρὶν περάσει τὸ κατῶφλι τῆς πόρτας της ἄφησε νὰ τῆς φύγῃ ἕνας στεναγμὸς καὶ σκούπισε ἕνα δακρυ...

ELISA RHAIS

ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ

Νερὸ τῆς Νινὸν νὲ Λαγκὸς

Νὰ ἡ συνταγὴ ἑνὸς περίφημου καλλυντικοῦ νεροῦ ποὺ μεταχειριζότανε σ' ὅλη της τὴ ζωὴ ἡ παροιμιώδους καλλονῆς Νινὸν ντὲ Λαγκὸς καὶ τὸ ὁποῖον τὴν διετήρησε νέαν εἰς ὅλη της τὴ ζωή.

Τριανταφυλλόνερο 200 γραμμ. ἐξαγνισμένη γλυκερίνη 50 γραμμ. καὶ βόραξ 10 γραμμ.

Διαλύετε πρῶτα τὸ βόρακα στὸ τριανταφυλλόνερο, ἔπειτα προσθέτετε τὴ γλυκερίνη καὶ τὰ ἀνακατεύετε καλά. Τὸ μεταχειρίζεσθε πρωὶ καὶ βράδυ.

— Γιὰ τὸ πρόσωπο.

Παίρνεσε 500 γραμ. γλυκὰ μύγδαλα, 200 γραμ. ρακή, 200 γραμ. καλὸ λευκὸ γλυκάδι καὶ 200 γραμ. νερὸ διϋλισμένο, 125 γραμ. ψύχα ἀπὸ ἄσπρο ψωμὶ καὶ δυὸ κροκκοὺς αὐγῶν. Τὰ βράζετε σὲ σιγανὴ φωτιά, ἀνακατώνοντάς τα διαρκῶς, γιὰ νὰ μὴν κολλήσει ἡ ζύμη στὸ κοζάνι. Αὐτὸ τὸ μίγμα διατηρεῖ στιλπνὸ τὸ πρόσωπο.

Τὴμεταχειρίζεσθε πρὸ πάντων τὸ βράδυ. Ὁ Ἀλχημιστής